

Holly Webb

Sulo, pelästynyt kissanpentu

Kuvittanut Sophy Williams

Suomentanut Viivi Ängeslevä

Tekstin- ja tiedonlouhinta kielletty.
Text and data mining prohibited.

Marthalle

Englanninkielinen alkuteos *The Firefighter's Kitten*

First published in Great Britain in 2024 by Little Tiger
An imprint of Little Tiger Press Limited
1 Coda Studios, 189 Munster Road, London SW6 6AW
Text copyright © Holly Webb, 2024
Illustrations copyright © Sophy Williams, 2024
All rights reserved.

Suomenkielinen laitos © Karisto / Kustannusosakeyhtiö
Otava 2026

Tekstin- ja tiedonlouhinta kielletty.

ISBN 978-951-1-52029-0

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2026

Ensimmäinen luku

Lola istui portailla ja katsoi lukemattomia laatikkokasoja käytävässä. Jossain niistä oli hänen makuuhuoneensa – tai siis ne hänelle tärkeät asiat, jotka tekisivät uudesta huoneesta portaiden yläpäässä hänen huoneensa. Huone oli vielä tyhjä ja sen seinät kauhean, ällöttävän pinkit. Isä oli luvannut, että ne maalattaisiin pian, heti kun he olisivat purkaneet laatikot ja ”järjestelleet”,

kuten äiti asian ilmaisi. Katsoessaan laatikoiden merta Lola mietti, että järjestelemään ei päästäisi ihan heti.

”Onko kaikki hyvin siellä?” isä huuteli Lolalle alhaalta ja hymyili. ”Tämä on aika kummallista, eikö niin? Ei vielä siltä vaikuta, mutta lupaan kyllä, että kohta täällä tuntuu kodilta.”

”Voinko tulla auttamaan?” Lola kysyi toiveikkaana. ”Äiti käski minun pysyä tässä hetken, kun muuttofirman työntekijät kantavat laatikoita olohuoneeseen, mutta eivätkö he ole jo valmiita?”

”Kyllä, ja he lähtevät ihan pian”, isä sanoi. ”Olin juuri viemässä äidin kukkaruukkuja takapihalle. Muutama on vielä jäljellä.”

Lola pomppasi innokkaana ylös. Moni asia uudessa talossa mietitytti häntä, moni tärkeämpikin asia kuin oudon pinkit seinät – kuten se, että talo oli kauempana mummin ja ukin luota, tai se, ettei missään lähellä ollut puistoa, tai kaikkein pahimpana se, että hän joutuisi parin päivän päästä aloittamaan uudessa koulussa, josta hän ei tuntenut ketään. Mutta oli talossa *yksi* tosi hyvä asia.

Heillä oli vihdoin oma piha.

Heidän vanha kotinsa oli ollut asunto kerrostalon ylimmässä kerroksessa. Siellä oli pieni parveke, jolla äiti piti kukkaruukkujaan, ja piha kuului alimman kerroksen asukkaille. Nyt heillä oli ikioma puutarha.

Muutama kuukausi sitten äiti ja isä istuttivat Lolan alas ja kertoivat, että äiti oli saanut uuden työn – hyvän pestin ryhmän johtajana, mutta toisella paloasemalla, joka oli kaukana. Vanhemmat selittivät Lolalle, että heidän pitäisi muuttaa, mutta koska äiti tienaisi enemmän rahaa, he voisivat saada omakotitalon ja oman pihan.

”Löysimme sievän talon”, äiti kertoi ja näytti Lolalle kuvan puhelimestaan. Se näytti ihan tavalliselta talolta, Lola ajatteli ja katsoi äitiä ilmeettömästi. ”Se on tosi hiljaisella kadulla. Eli...” Äiti hymyili, mutta Lola ei ymmärtänyt,

mitä hän yritti vihjata. ”Mehän olemme aina sanoneet, että emme voi ottaa kissaa, koska asumme niin vilkkaan tien varrella. Uusi koti on täydellinen kissalle, kunhan olemme asettuneet taloksi...”

Lolalla oli tunne, että vanhemmat halusivat hänen riemastuvan enemmän. Hän *oli* riemuissaan, todellakin oli. Riemu *mahdollisesta* kissasta ei vain vetänyt vertoja jännitykselle siitä, että hänen olisi pakko mennä uuteen kouluun, jossa oli vieraita ihmisiä eikä yhtään vanhaa ystävää.

Joka tapauksessa puutarha oli kiva, hän ajatteli, kun kantoi äidin mintturuukkua keittiön läpi pihalle ja asetti sen pikku terassille. Kukkapenkissä oli valtava laventelipensas, ja sen kukat pursusivat auringon lämmittämän tiilireunuksen yli. Kukat tuoksuivat samaan aikaan makealta ja

pistävältä, ja pörröiset kimalaiset surisivat niiden ympärillä. Ulkona oli kaunista.

”Voin jo kuvitella itseni tekemässä töitä täällä kauniina päivinä”, isä sanoi ja rojahti pihapenkille autuaasti huokaisten.

”Eikö olekin hieno?” äiti komppasi astuessaan hänkin ulos. ”Löysin vedenkeittimen!” hän lisäsi, ojensi isälle mukillisen teetä ja otti ison hörpyn omastaan. ”Sekä sen kassin, johon pakkasimme kaiken maanantaita varten sinulle, Lola.”

Lola nyökkäsi. Kai se oli hyvä juttu. Hän ei tosiaan haluaisi mennä ensimmäisenä päivänä kouluun farkuissa. Ja onneksi se sentään oli lukuvuoden ensimmäinen päivä, vaikka hän aloittaisikin neljännen luokan. Heillä oli käynyt tuuri, kun he olivat päässeet muuttamaan ajoissa

– äiti oli aluksi pelännyt, että he joutuisivat yöpymään koulun ensimmäiset viikot hotellissa.

Äiti meni takaisin sisälle ja palasi omenamehulasillisen kanssa. Lola istahti penkin käsi-nojalle ja nojautui äitiin, joka siemaili teetään. Lola oli niin ylpeä äidistään, kun hän oli saanut

uuden hienon työn. Se oli iso juttu. Koulukin olisi varmasti ihan kiva. Kaikki menisi hyvin.

”Hei! Moikka! Oletko uusi?”

Lola katsahti hätäisenä isäänsä ennen kuin kääntyi hitaasti katsomaan taakseen. He olivat kävelleet kadulla vasta hetken – hän ei ollut ajatellut, että kukaan puhuisi hänelle näin pian.

Poika, jolla oli kiharat tummat hiukset, vilkutti ja juoksi heidät kiinni. ”Moi!” hän henkäisi. ”Asutteko numerossa 27? Näimme teidän muuttoautonne lauantaina!”

”Joo...” Lola sanoi melkein kuiskaten. Poika vaikutti mukavalta. Lola yritti hymyillä hänelle, mutta ei keksinyt mitään sanottavaa.